

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 5. Leto II.
V LJUBLJANI, 10. marca 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina V. zvezka:

	Stran
Iz prve okrožnice papeža Pija X.	65
Najsvetejša skrivnost	68
Bratovščina vednega češčenja sv. Jožefa	70
Šola krščanske popolnosti	70
Življenje sv. očeta Pija X.	72
Učitelj - bogoljub	73
Gobovci na Madagaskarju	74
Razgled po katoliškem svetu	75
Cerkveni razgled po domovini	76

Listnica uredništva: V prihodnjih dveh številkah pridejo vsi dosedaj došli dopisi. Toliko še prosimo potrpljenja. Potem pa, če bodo krajši, jih bomo skušali vedno takoj sproti objaviti, da ne bo treba prinašati tako starih — „novic“.

Naznanilo upravištva: Nekateri se čudijo, da se jim je list ustavil. Vzrok je edino ta, ker ga niso plačali. Mi list radi dopošljemo, samo zaradi ljubega reda prosimo, da bi ga pravočasno plačali, pa bo vse gladko šlo. Oni, kateri so dobili eno številko na ogled, dobé seveda vse številke, kakor hitro se oglašé. Tudi novi naročniki dobé še vse številke. Le po njih! Razširjajte list še vedno dalje!

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Iz prve okrožnice papeža Pija X.

Navada je, da se papeži od časa do časa obrnejo do vseh skofov, po škofih pa do duhovnikov in vernikov celega katoliškega sveta v tako imenovanih okrožnicah (enciklikah). „Okrožnica“ zato, ker je namenjena celemu zemeljskemu okrogu. V njih naznanjajo poglavarji sv. Cerkve svoje opomine in svoje želje, pa tudi svoje pritožbe in skrbi.

Papeške okrožnice so znamenita pisanja, ki vzbujajo veliko pozornost ter jih prijatelji kakor sovražniki Cerkve z zanimanjem beró. Pečajo in sučejo se okrožnice okolu velikih vprašanj, okolu važnih zadev, ki se tičejo in pretresajo ali vse človeštvo, ali vsaj velik del ljudi. Z viška svoje apostolske oblasti imajo namreč ti najvišji „čuvaji Siona“ paziti in gledati na vse strani, kje se kaj nevarnega giblje za človeški rod in za sv. Cerkev, ter skrbeti, da se preteče nevarnosti kolikor moč odstranijo.

Ker oko preprostega bravca, zlasti ako se enkrat v naglici prebere, ne zapazi vselej kake velike, globoke misli, ki tiči morda nekoliko skrita v takem pisanju, zato hočemo mi po potrebi in po svoji slabi moči to laščiti misli in želje svetega očeta, izražene v okrožnicah.

V zadnji številki smo povedali, da je sv. oče ravnokar izdal svojo drugo okrožnico, v kateri napoveduje trimesečno „sveto leto“

najprej za večno mesto Rim, potem pa za celi katolški svet.

Mi pa želimo seči še nazaj in podati najprej vsebino prve okrožnice Pija X., izdane dne 4. oktobra lanskega leta. In to iz dveh vzrokov: Prvič zato, da imamo vse okrožnice sv. očeta zbrane in ohranjene. Dotlej namreč, ko smo mi namen napravili to prvo okrožnico prinesiti, ni bila nikjer objavljena v slovenskem jeziku; zato smo sklenili, da jo objavimo mi. — Drugič zaradi njene imenitnosti same. V prvi svoji okrožnici namreč razodeva sv. oče svoje namene, svoje načrte, program svojega delovanja. In program, načrt sv. očeta mora biti program vseh katoličanov! Nanj se moramo ozirati, po njem uravnati tudi mi svoje ravnanje. V prvi okrožnici je izpovedal sv. oče svoje geslo. (Geslo je kratek izrek, ki obsega kako veliko misel, s katero se razodeva nakratko namen, program posamnih oseb ali celih družb. Geslo našega cesarja je: „Z združenimi močmi!“, ljubljanskega škofa: „Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji!“, geslo sv. očeta bomo pa kmalu slišali.) To geslo še nam zdi za naš čas prav posebno primerno, veleimenitno, in se bomo v „Bogoljubu“ še dostikrat nanj ozirali. Zato moramo slišati to geslo iz ust sv. očeta samega.

Okrožnice ne bomo prinesli prav do pičice vse, ker nekatere stvari so namenjene samó

duhovnikom, in ti so lahko okrožnico brali v latinščini ali nemščini. — Da bo pa lažje razumljiva, jo bomo razdrobili in razdelili na oddelke. — Papeževe okrožnice so naslovljene na škofo; po škofih pa imajo priti do duhovščine in ljudstva, kolikor je to potrebno.

Častitím bratom patriarhom, primatom, nadškofom in škofom kato-liškega sveta papež Pij X.

Častiti bratje!

Pozdrav in apostolski blagoslov!

Sv. očeta strah pred papeško častjo.

Ko vam govorimo prvi pot po izvolitvi na apostolski sedež, ki se je zgodila po neumljivem božjem sklepu, moramo najprej omeniti, da smo s solzami in prošnjami skušali od Sebe odvrniti težko breme papeštva. Menimo, da smemo o Sebi reči to, kar je rekel sv. Anzelm, ko so ga proti njegovi volji prisilili, sprejeti škofovsko čast. Ista žalost, kakor tega svetnika, je napolnovala tudi nas; da pokažemo, s kakšnimi občutki smo sprejeli težko nalogo, pasti čedo Kristusovo. „Moje solze in moji vzdihli so priča,“ — tako govori ta sveti mož — „kakršnih nisem imel še v nobeni bridkosti do dneva, ko me je zadela težka osoda, zasesti sedež kanterburiške škofije. To vedó vsi, ki so tisti dan videli moj obraz. Bled od strmenja in strahu, sem bil bolj podoben mrliču kakor živemu človeku. Svoji izvolitvi, smem reči: sili, ki so mi jo delali, sem se doslej ustavljal kolikor sem mogel. Pa priznati moram, da se Bog sam mojemu prizadevanju vedno bolj upira, tako da se moram ukloniti njegovemu sklepu. Torej ne toliko od ljudi kakor od Boga premaganemu mi ne ostaja nič drugega, kakor da se odrečem svoji volji in se uklonim božjemu sklepu, dasi sem molil in vse storil, da bi šel ta kelih mimo mene, da ga ne pijem.“

In v resnici smo imeli tudi mi mnogo važnih vzrokov, braniti se izvolitve.

Prvi vzrok.

Ne gledé na to, da smo se šteli nevredne te visoke časti; kdo bi se ne bal biti naslednik onemu papežu, ki je skoro 26 let vladal Cerkev tako modro tako

bistroumno, v svitu tolikih čednosti, da ga tudi nasprotniki občudujejo in da najsjajnejša dela ohranjajo več en njegov spomin.

Drugi vzrok.

Da drugega ne omenimo, so Nas močno plašile silno žalostne razmere, v katerih je sedaj človeški rod. Ker bolj kakor kdaj prej boleha sedaj na notranji hudi bolezní, ki je od dne do dne hujša in jo vedno bolj tira v prepad. Katera je ta bolezen, veste, častiti bratje. Namreč od pad od Boga, ki vodi v gotovo pogubo po besedah prerokovih: „Glej, kateri se od tebe oddalijo, bodo poginili.“ (Psalm 72, 27.) V dolžnost smo si šteli, tej hudi bolezní se ustavljati v visoki službi, ki so nam jo naložili, ker tudi nam velja beseda Gospodova, ki jo je govoril nekdanj preroku Jeremiju: „Glej, postavim te danes nad narode in kraljestva, da ruješ in podiraš, zidaš in sadiš.“ (Jerem. 1, 10.) Toda svesti si svoje slabosti, smo se bali prevzeti to tako težko nalogo.

Geslo sv. očeta.

Ker je pa božji modrosti dopadlo, povzdigniti Nas k tej visoki časti, dvigamo svoje oči „k njemu, ki nas kreпча“. In v zaupanju na božjo pomoč prijemljemo v roko pastirsko palico ter izjavimo, da bo naš edini namen pri vladi svete Cerkve ta: prenoviti vse v Kristusu“ (Efež. 1, 10).

Nekateri bodo iskali v Nas kakih tajnih željá, da bi jih rabili v posvetne in strankarske namene. Da jim vzamemo vsako tako upanje, povemo, da nočemo z božjo pomočjo veljati pred svetom za nič drugega kakor za služabnika božjega, od katerega imamo oblast v Cerkvi. Zadeve božje so naše zadeve, za katere smo pripravljeni darovati vse svoje moči in tudi življenje svoje. Če torej želi kdo od Nas imeti kako geslo, ki razodeva Našo voljo, Naše namene, ne more dobiti nobenega drugega kakor: „Instaurare omnia in Christo — Vse prenoviti v Kristusu.“

Vojska zoper Boga.

Ko se tedaj tega težkega dela lotimo, nas tolaži in z zaupanjem navdaja ta misel, častiti

bratje, da Nam boste vsi zvesto pomagali to delo izvršiti. Saj vam je predobro znan boj, ki se je v naših dneh skoro povsod vnel zoper Boga. Kajti resnično zoper svojega Stvarnika se vzdigajo narodi in sovražniki božji splošno govore Bogu samemu, kakor je pisano v knjigi Jobovi: Pojdi proč od nas! — Izginil je sveti strah pred Bogom; kakor v domačem tako v javnem življenju se mnogi prav nič več nanj ne ozirajo. — Nasprotno, z vsemi silami delajo, da bi zatrli vsako misel, vsak spomin na Boga.

Kdor to vidi in premisli, mora si skoro misliti, da je prišel konec časov in da je „sin pogubljenja“ (Antikrist), katererega apostol Pavel napoveduje, že na svetu. S tako divjostjo povsod vero napadajo in pobijajo (primeri „Slov. Narod“ in liberalce sploh); z vso silo hočejo vsako zvezo med Bogom in človekom raztrgati. Predrzo se postavlja, kakor apostol Antikrista popisuje, človek na mesto Boga in se vzdiga nad vse, kar se imenuje Bog. Tako daleč je zašel človek v svoji norosti, da, ker že ne more misli na Boga popolnoma pregnati iz svojega duha, vsaj pravega Boga odstavlja ter proglašja ves vidni svet za tempelj, v katerem zahteva češčenja. „V templju božjem sedi in se skazuje, kakor bi bil on sam Bog.“

Kdo bo zmagal?

Vsak, kdor je zdravega razuma, lahko razvidi, kakšen bo konec tej vojski zoper Bogá. Človek sicer lahko zlorabi svojo prostost in zametuje pravice božje, toda zmagovavec je navedno vselej le Bog. Dá, kolikor predrznejše se človek ponaša z zmago, toliko prej bo poražen. To nas uči Bog sam v svetem pismu. Kakor bi se časih ne zavedal svoje moči, spregleda grehe ljudi, pa kmalu se —

kakor psalm 77. govori — vzbudi Gospod kakor iz spanja, kakor junak, ki ga je vino navdušilo, in razbije glave svojih sovražnikov, da vsi spoznajo, da je Bog kralj vesoljne zemlje, in da ljudstva spoznajo, da so le ljudje.

Mi moramo z Bogom sodelovati.

To, častiti bratje, je naše trdno prepričanje in pričakovanje. Toda če tudi Bog lahko brez nas zmaga, nas to ne sme zadrževati, da bi tudi mi, vsak po svoji moči ne podpirali in pospeševali tega božjega dela, da se čim prej izvrši. Ne samó da vedno kličemo s psalmistom: Vstani, Gospod, da se človek proti Tebi ne prevzame! ampak da tudi z besedo in dejanjem branimo in zagovarjamo gospodstvo božje nad ljudmi in nad celim svetom, da vsi priznajo in se uklonijo njegovim pravicam in njegovi oblasti. To je samoobsebi naša dolžnost in to zahteva tudi blagor človeškega rodú. — Kajti koga, častiti bratje, ne bo žalost obšla, ko vidi, kakó se večji del ljudi, če se tudi po pravici ponašajo z velikim napredkom, vendar med seboj preganja in vojskuje, da je na svetu skoro vojska vseh zoper vse. Vsi sicer hrepené po miru, vsi si ga želé, toda če nečejo o Bogu nič vedeti, je želja po miru prazna. Kajti kjer ni Boga, tudi ni pravičnosti; in kjer pravičnosti ni, tudi mir ni mogoč. Sad pravičnosti je namreč mir, pravi psalm 32. — Vemo sicer, da se ljudje, da bi dosegli mir in red in srečo na svetu, družijo v stranke reda. Prazno upanje in prazne skrbi! Stranka reda, ki more donesti mir, je le ena, namreč stranka teh, ki so z Bogom. To stranko je treba podpirati in k njej — če nam je mar redú in mirú — kolikor mogoče mnoge pripeljati.

(Konec prihodnjic.)

Najsvetejša skrivnost.

Ni je svete skrivnosti v naši sv. veri, ki bi obsežala tako velike, tako globoke in visoke, tako čudovite in ljubeznive resnice, kakor skrivnost sladke navzočnosti Jezusove v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. V onem trenutku, ko mašnik nad kruhom in vinom spregovori one čudovite besede, ki jih je Jezus Kristus pri zadnji večerji govoril, je Jezus Kristus pod podobama kruha in vina resnično in bistveno pričujoč. Seveda ne moremo s telesnimi očmi videti te čudežne spremembe ter je ne moremo doznati s telesnimi čuti. To je in ostane skrivnost vere, kakor pravi veliki sv. Tomaž Akvinec:

Verska je resnica taka,
Kruh in vina kaplja vsaka
Kri postane in meso,
Kar ne vidiš, kar ne slutiš,
Kar s počutki ne občutiš,
Vera močna te uči.

Kristus je pod podobama kruha in vina resnično pričujoč, ne samo v podobi, ne samo v domišljiji ali v veri: Mi si ne mislimo samo Jezusa pričujočega, si ga ne predstavljamo samo v domišljiji, ga ne prejemamo samo v veri, marveč on je res pričujoč tako kakor v nebesih.

Jezus Kristus je pod podobama kruha in vina bistveno pričujoč, to se pravi: Ni pričujoč samo po svoji moči, po svoji milosti, kakor v drugih sv. zakramentih, marveč tu je celo njegovo bistvo, njegova božja in človeška narava, tu je Jezus Kristus sam, kakor je bil v jaslicah, kakor je bil na križu, kakor je še

sedaj v nebesih na desnici Očetovi, in sicer pod podobama kruha in vina. Po spreminjanju tedaj od kruha in vina ne ostane nič drugega kakor podobe: zunanja oblika, barva, okus in duh kruha in vina. Zopet pravi lepo sv. Tomaž Akvinec:

Pod podobo dvojno skrita,
V znakih dana, ne očita
Nam nebeška je blagost.
Jed meso in kri je pitje,
Celo Kristusovo bitje
Hrani sleherna skrivnost.

Sedaj nastane vprašanje: Koliko časa ostane Jezus Kristus pričujoč pod podobama kruha in vina? Odgovor je: Tako dolgo, dokler se ne spremene podobe kruha in vina. Dokler tedaj med sv. mašo ali po sv. maši ostanejo na oltarju sv. hostije, dokler se shranjujejo v tabernakeljih ali se nosijo bolnikom, ali se izpostavljajo v monštrancah, ali se prenašajo v procesijah, tako dolgo je in ostane pričujoč tudi Gospod Jezus Kristus.

Kakor hitro pa preminejo podobe kruha in vina, neha tudi Jezus Kristus biti zakramentalno pričujoč. Zato je tudi sv. cerkveni zbor v Tridentu izobčil vse one, ki tajé, da bi bil Gospod pričujoč v posvečenih sv. hostijah, ki se shranjujejo po mašnikovem zavživanju, pri sv. maši. Da ostane Jezus Kristus pričujoč pod podobama kruha in vina tudi po mašnikovem zauživanju je umevno: Presv. Rešnje Telo je jed in hrana naša. Jed pa ostane jed, dokler se ne použije, dokler se ne uniči. Zakrament presv. Rešnjega Telesa je zakrament ljubezni,

zakrament dobrote: Ljubezen pa hoče vedno biti pri ljubljenem predmetu, ga hoče tako-rekoč vedno objemati, hoče vedno ž njim občevati, se ž njim pogovarjati. Jezus Kristus pa je in ostane ljubljenec človeških src in človek je ljubljenec Jezusov, saj je njegovo veselje bivati s človeškimi otroci. (Preg. 8, 31) Zato ostaja Kristus trajno pričujoč, ostaja trajno pri človeških otrocih pod podobama kruha in vina.

Pri spreminjevanju se tedaj čudežno spremeni kruh v Jezusovo telo in vino v njegovo kri. To pa ni edini čudež, ki ga vrši vsemogočnost božja v tej skrivnosti. Temo čudežu sledi še nebroj drugi čudežev, po katerih Bog zaradi človeških otrok prestopa vse naravne postave ter razvezuje njihove vezi in okove. Kaj je bolj čudovitega, kakor da obstajajo same podobe kruha in vina brez bistva kruha in vina? Ali je še kako večje čudo, kakor če je eno in isto telo v enem in istem času pričujoče na tisoč in tisoč oltarjih, v tisoč in tisoč tabernakeljih? Ali je še kaj bolj čudovitega, kakor da je Jezus Kristus cel, resnično in bistveno pričujoč pod vsako podobo in pod vsakim najmanjšim delom vsake podobe? Mašnik razlomi in razdeli sv. hostijo, razdeli podobe kruha in vina. Kristusa pa ne razlomi, Kristusa ne razdeli... Ali ni to čudovito za naš omejeni človeški razum? In vendar je tako:

Kedar prejme človek Njega,
Ga ne zlomi, prejme vsega,
Cel ostane nam vsikdar.
Eden, naj se sto obhaja,
Vsem enako on se daja,
Vživan zmir, povžit nikdar.

Saj je Kristus v zakramentu presv. Rešnjega telesa pričujoč prav s tistim telesom, s katerim sedi v nebesih na desnici Boga Očeta, torej pričujoč s svojim spremenjenim, duhovnim, neumrljivim telesom, ki ga ni mogoče več raniti, razdeliti, razlomiti. Kar se razlomi, kar se razdeli, ni Jezusovo telo, marveč so samo podobe kruha in vina. Prav zaradi tega, ker je Jezus Kristus v zakramentu presv. Rešnjega telesa pričujoč s svojim spremenjenim duhovnim telesom, zamore v enem in istem času biti cel in nerazdeljen v tisoč in

tisoč krajih na zemlji, kajti duhovno bitje ni vezano na kraj.

Zares skrivnost, velika in sveta skrivnost je navzočnost Jezusova v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. Nedostopna je našemu slabemu umu, zato nam ostane dragocena skrivnost naše sv. vere. Nam zadostuje beseda našega Boga, ki je večna resnica, pa nauk nezmotljive sv. cerkve. Zato verujemo trdno, stanovitno in neomajno v skrivnostno navzočnost Jezusovo v zakramentu presv. Rešnjega Telesa ter hočemo to vero pogumno spoznavati pred vsem svetom, dokler se nam vera ne spremeni v gledanje. Po tej živi veri v veliko skrivnost presvetega Rešnjega Telesa upamo, da bomo enkrat gledali onstran groba od obličja do obličja onega Boga, ki sedaj biva med nami v neštetih tabernakeljih odet z revnim plaščem neznatnih podob kruha in vina. Takrat ga bomo gledali spremenjenega, povečanega in nesmrtnega, in ne več kakor sedaj zagrjenega in zakritega. Naše duhovno oko pa bo gledalo vekomaj prelepo božje obličje, naša duša bo uživala vekomaj samega Boga. Takrat se bo spolnila božja obljuba, ki jo beremo pri preroku Ozeju: Zavoljo tega, glej, jo bom (dušo) k sebi vabil, ter jo popeljem v samoto, in ji bom na srce govoril. (Oz. 2, 14.) — Veselite se z Jeruzalemom in razveseljujte se v njem vsi, ki ga ljubite, da sesate in se nasesate na prsih njegove tolažbe; da se nasrkate in imate obilno veselja od njegovega mnogoterega veličastva. Ker to reče Gospod: Glej, jaz bom obrnil nanj mir kakor reko... kakor preobilen potok, da boste pili, na prsih vas bodo nosili in na kolenih vas poljubovali. Kakor kadar koga mati poljubljuje, tako bom jaz vastolažil. (Iz. 66, 10. 11. 12.)

Ljubimo torej Gospoda Jezusa v zakramentu presv. Rešnjega Telesa, da se bomo enkrat v nebesih naslajali z gledanjem božjega obličja. Pa tudi na zemlji, tu v revni solzni dolini nam bo češčenje tega presv. zakramenta prineslo preobilo reselja in tolažbe. Saj nam je Kristus vse in v njem imamo vse. V njem naj-

demo vse naše dobro, v njem lek in zdravilo v vsaki bridkosti. Kako lepo piše sv. Ambrož: Hočeš zaceliti rane, Kristus je tvoj zdravnik. Goriš v vročinski bolezni: Kristus je tvoj hladilni studenec. Tlači te hudobija: On je pravica. Potrebuješ pomoči: On je moč. Bojiš se smrti: On je življenje. Hrepeniš po nebesih: On je pot. Bežiš pred temo: On je luč. Iščeš jedi: On je hrana.“ Da, Kristus je tvoje vse,

on tvoj Bog, tvoj zdravnik, tvoj prijatelj, tvoj oče, tvoja luč, tvoje življenje, tvoj studenec. In ta Kristus je pri tebi, dobiš ga lahko vsak dan, vsako uro, vsako minuto, dobiš v vašem tabernakelju, v veliki, sveti skrivnosti zakramenta presv. Rešnjega Telesa.

Hvaljena in češčena bodi velika, sveta skrivnost zakramenta presv. Rešnjega Telesa!

Dr. Josip Jerše.

Bratovščina vednega češčenja sv. Jožefa.

Sv. Jožef je bil že iznekdaj tudi ljubljene slovenskega ljudstva. Ni je skoro verne hiše, da bi ne visela v nji njegova podoba. Saj je sv. Jožef nebeški zavetnik kranjske, koroške in štajerske dežele. Sveta cerkev sama prve čase ni posebno razširjala češčenja sv. Jožefa, bržčas zato, da bi ne dala poganom in krivovercem vzroka sramotiti vedno devištvo svetega Rednika in njegove prečiste Neveste. Prav zato imamo po slovenskih deželah primeroma malo cerkvâ posvečenih sv. Jožefu. Najnovejša je lepa župna cerkev v Velikih Poljanah pri Ribnici, sezidana v letih 1900—1902. Dne 16. januarja 1901 se je ustanovila pri tej cerkvi tudi bratovščina vednega češčenja sv. Jožefa in se je pridružila glavni bratovščini pri sv. Roku v Rimu. Obdarovana je z premnogimi odpustki. Vsak ud te bratovščine si izvoli en poljubni

dan v letu, katerega posveti češčenju sv. Jožefa. Vsako prvo sredo v mesecu se opravi pri oltarju sv. Jožefa sv. maša za srečno zadnjo uro vseh zapisanih udov; meseca novembra pa mrtvaško opravilo za zamrle člane. Vsak ud plača v ta namen meseca marca 20 vin., kdor hoče za vedno, 6 kron. Bratovščina šteje že lepo število udov, zlasti iz župnij ribniške dekanije, iz Kranja, Mirne peči, Breznice, Križev pri Trziču, Dupljan, Olševka, Blok, Studenega, Žirov i. t. d. Srčna hvala vsem vnetim sotrudnikom in sotrudnicam! „Pojdimo vsi k Jožefu, ki je učenik molitve, oče ubogih, patron srečne smrti, varuh popotnikov in pregnancev, najboljši gospodar, zgled zakonskih in deviških, vzor mašnikov, redovnikov, učiteljev, roko-delcev in varih vesoljne sv. katoliške Cerkve!“

— c.

Šola krščanske popolnosti.

Preden nadaljujemo, moramo predvsem povedati odkrito in brez hlimbe, da nismo vredni pisati nauka o krščanski popolnosti. Kajti kdor hoče drugim pot kazati, jo mora sam znati hoditi. — Ker smo pa takega poduka doslej v slovenščini pogrešali, zato se kljub vsem pomislekom lotimo tega dela v zaupanju, da bomo s tem vsem, ki po popolnosti hrepené, dokaj koristili. Morda pa to tudi nam samim kaj koristi prinese. — Pa pojdimo torej z božjo pomočjo na delo.

Kaj je krščanska popolnost?

Hoteč se truditi za krščansko popolnost, moramo najprej vedeti, kaj pravzaprav hočemo, kaj je krščanska popolnost.

Najprej moramo vedeti, da prav dovršene popolnosti na zemlji ni. Vse kar je pod solncem, je pomankljivo. Popolne dušne čistosti ni zmožna nobena človeška duša, dokler biva na zemlji v mesu. Nauk katoliške Cerkve je, da človeku ni mogoče takó sveto živeti, da bi

nikoli najmanjšega greha ne storil. Kaj takega si moremo misliti le pri Mariji, ki tudi izvirnega greha ni imela. Pri vseh drugih ljudeh pa je nagnjenje k slabemu premočno, da bi ga bilo mogoče vselej in povsod tudi v malih rečeh popolnoma premagati. — Ravno tako človek na zemlji ni zmožen popolne ljubezni božje. Prvič na zemlji Boga vse premalo in preveč nejasno spoznamo, da bi ga mogli res s celim srcem in tako ognjevito ljubiti, kakor zasluži. Drugič nas svetna opravila zadržujejo, da bi se mogli edino z Bogom pečati in le nanj misliti, le po njem hrepeneti.

Vkljub temu pa, da „ni nič popolnega pod solncem“, se vendar z ozirom na slabost človeške narave življenje nekaterih ljudi lahko po vsi pravici imenuje popolno. Kajti sv. pismo pravi: „Pravični sedemkrat na dan greši.“ Dasi sedemkrat na dan greši, vendar ga sveto pismo imenuje „pravičnega“, to je: popolnega.

Kaj tedaj je človeška popolnost na zemlji? V čem obstoji? — In če vprašamo, kaj je, je potrebno tudi vedeti, kaj popolnost ni, ker se ljudje v tem zelo radi motijo. Tudi taki, ki si prizadevajo za pobožnost, prav mnogokrat ne vedó, kaj je prava in resnična pobožnost.

Navadno imamo za pobožnega onega, ki rad mnogo moli. Na tem je brez dvoma veliko ležeče. Gotovo je, da brez molitve ni pobožnosti. Vendar pa molitev sama še ni pobožnost, ni popolnost, ampak je le sredstvo, pot, pomoček k popolnosti. — Drugi cenijo svojo pobožnost po številu svetih obhajil, katero večkrat v tednu prejema. To je pa že mnogo manj zanesljivo znamenje prave pobožnosti. Človek namreč število sv. obhajil lahko kmalu pomnoži, ker to ne stane dosti truda; če pa tudi v isti meri raste njegova pobožnost, to je vprašanje. — Tretji zopet menijo, da popolnost obstoji v zatajevanju, če se človek, kakor beremo v življenju svetnikov, veliko posti, na trdih tleh leži, bodečo obleko nosi. To je gotovo velika reč. Kdor se na ljubo Bogu rad prijetnim rečem odreče in si prostovoljno težke naloži, ta gotovo Boga ljubi. Vendar popolnoma zanesljivo znamenje popolnosti to ni, kajti cerkvena zgodovina nam

pripoveduje o možeh, ki so se ostro pokorili, pa so le od katoliške Cerkve odpadli.

Kaj tedaj je krščanska popolnost, ako vse to še ni?

Kaj nam pa pomeni beseda popoln? Popolna je tista reč, ki svojemu namenu v vsakem oziru ustreza. Oko je popolno, ako prav jasno vidi; ura, če prav natančno kaže. Pri obleki človek čuti, če je popolna ali ne, ker se težko tako natanko umeri, da bi bila brez pomankljivosti. Hiša je popolna, če je za njen namen ravno prava: ne prevelika, ne premajhna, ne previsoka, ne prenizka, in če so tudi vsi njeni posamni manjši deli tako izdelani, kakor morajo biti. Če bi bilo vse v hiši drugače prav, samó vrata prenizka, takó da bi se bilo treba pri njih priklanjati, ni več popolna. — Prav taka je s človekom. Ne le kake posamne čednosti ali posamne pobožne vaje ga delajo popolnega, marveč: **Popolnost je skupina vseh čednosti.** Kdor ima vse krščanske čednosti v veliki meri, ta je krščansko popoln; kakor je Bog, ki ima vse dobre lastnosti v najvišji meri, neskončno popoln.

To je tedaj krščanska popolnost. — Prav isto resnico pa lahko še z drugimi besedami povemo. Sv. Tomaž Akvinski, največji krščanski modroslovec, pravi kratko: **Popolnost je ljubezen.** Kakó se to ujema? Takole: Prava ljubezen do Boga nikakor ne obstoji samó v pobožnih občutkih in še manj v samih besedah, marveč predvsem v dejanju. „Kdor moje zapovedi ima in jih izpolnjuje, tisti je, ki me ljubi“, je dejal Gospod naš sam. Vse zapovedi božje pa merijo na to, da se greha varujemo in v čednostih vadimo. Kdor torej vse zapovedi izpolnjuje, se vadi v vseh čednostih; in če zapovedi natančno izpolnjuje, si pridobi čednosti v veliki meri. — Kdor ima torej veliko ljubezen do Boga, ta je velik v vseh čednostih. Ljubezen namreč, kot najvišja izmed vseh čednosti, obsega v sebi vse druge čednosti, kakor velika posoda lahko v sebi obseže vse razne manjše posode. Torej je vseeno, če rečemo: popolnost je ljubezen ali: popolnost je skupina vseh čednosti.

Ako se hočete prepričati, če je vaša ljubezen prava, če se more imenovati popolna, vam povemo dve zanesljivi znamenji. Prvič:

Če ste pripravljeni za Boga veliko trpeti. „Večje ljubezni nima nikdo, kakor ta, ki dá življenje za svoje prijatelje“, je dejal Gospod. Če pa že življenja ne damo zanj, mu vsaj s tem pokažemo svojo ljubezen, ako radi trpimo zanj in zavoljo njega. Ako tedaj kristjan zaradi Boga rad trpiš, kar pride nádte: bolezní, revščino, preganjanje, krivico, potem — si na potu popolnosti. Drugič: Če zavoljo Boga bližnjega močno ljubite. „To zapoved imamo od Boga, da če ljubimo Boga,

ljubímo tudi svojega bližnjega“, je zapisal sveti Janez. Ljubezen do bližnjega je vidno znamenje ljubezni do Boga. Če tedaj bližnjemu rad kar mogoče pomagaš, se zanj žrtvuješ, njegove slabosti dobro prenašaš, njegove krivice krepko nosiš, — si na potu popolnosti. — To je ona ljubezen, ki „vse prenese, vse upa, vse pretrpi“; brez katere po besedah sv. Pavla nismo nič in v kateri, če jo imamo, imamo vse.

To sta dvě zanesljivi znamenji prave ljubezni, in torej prave krščanske popolnosti.

Življenje sv. očeta Pija X.

(Nadaljevanje.)

Preden nadaljujemo životopis sv. očeta, naj omenimo tole znamenitost, ki bo vsakega Slovence razveselila:

Prelat Anton de Waal, ki je popisal življenje svetega očeta v knjigi, iz katere tudi mi zajemljemo, je bil nedavno pri sv. očetu. Imenovani gospod je po rodu Nemec in je direktor nemškega zavoda Campo Santo v Rimu. Campo Santo je skoro tik cerkve svetega Petra na nasprotni strani od Vatikana. V ondotni cerkvi smo se Slovenci večkrat zbirali ob zadnjem našem skupnem bivanju v Rimu za časa svetega leta. — Prelat de Waal in sveti oče sta prišla v pogovoru tudi na nemški jezik. Prelat je spoštljivo vprašal sv. očeta, če razume in govori tudi nemški. Nemci imajo namreč to neumno misel, da menijo, da se cel svet okolu Nemčije suče in da če kdo nemški ne zna, da nič ne velja. Sv. oče pa je odgovoril dobremu nemškemu gospodu, da je sicer svoj čas govoril nemški, da mu je pa v teku let — ker ni rabil tega jezika — takó vse iz spomina ušlo, da le s težavo, s pomočjo slovarja malo nemško razume. Pač pa — je dejal sv. oče — z n a m tudi nekaj slovenskih stavkov.

To je gotovo za nas znamenita in vesela novica. Kajti mi Slovenci smo pač tako majhen narod, da mnogi za nas niti ne vedó, da smo na svetu, drugi pa nas in naš jezik zaničujejo. Zato visoki gospodje našega jezika ravno mnogo ne študirajo. Samó Bog nas ima ravno takó rad in nas tako ceni, kakor druge. Da tedaj izmed visokih gospodov na zemlji najvišji za

nas vé in naš jezik vsaj nekoliko pozna, je za nas častno in veselo. Bilo bi dobro, da bi se sv. očetu enkrat skupno kot narod predstavili. To se ni do sedaj še nikdar zgodilo, da bi bili Slovenci sami pred papežem. Naj bi se torej enkrat poskusilo!

Kaplan v Tombolu.

Zasledujemo tedaj dalje tek življenja svetega očeta! Doslej smo ga opazovali kot otroka v domači hiši, spremili od doma v šolo, iz šole pred oltar. Danes ga pa prvič vidimo v njegovem javnem nastopu v življenju.

Povedali smo že, da je kmalu po svoji novi maši prejel mladi gospod Jožef dekret za kaplana v Tombolo. Tombolo je bil oddaljen od Rieza kake tri do štiri ure, torej dokaj blizu rojstnega kraja. Novi kaplan je z veseljem nastopil svojo prvo službo in ostal ter delal celih 9 let.

Omenjamo, da ima številka 9 v življenju Pija X. veliko besedo. Vse je približno na 9: 9 let kaplan, 9 let župnik, 9 let kanonik, 9 let škof, 9 let patriarh in kardinal. Če bo tudi 9 let papež, — bomo šele videli. Mi želimo, če je božja volja, da bi bilo 3×9!

V Tombolu je bil takrat star bolehen župnik Constantini; njemu v pomoč je bil poslan gospod Jožef Sarto. Kaplanija je bila ločena od župnišča, in tudi hrano je kaplan imel svojo. Zató je imel pri sebi eno sestro. Dohodke je imel male, zato je bilo tudi nje-

govo življenje skromno in priprosto. Njegova sestra se je imela pritožiti samo nad eno rečjo: namreč da gospod pri svojih študijah po noči strašansko veliko sveč požge!! (Petroleja menda še niso poznali, še manj pa električno.)

Farani v Tombolu že davno niso slišali tako lepih pridig, kakor jih je imel novi kaplan. Kar je povedal, je bilo vsem lahko umljivo, pa tako podučno in vsposobno, da so ljudje, ki že dolgo niso pridige slišali, jeli zopet k pridigam hoditi. Bilo je veselje, poslušati ga, kadar je otrokom katekizem razlagal; znal je namreč z otroci občevati. Na bolniški postelji je bil kakor angelj; lepo je znal obuditi v srcu bolnikovem kesanje, zaupanje in udanost v voljo božjo, ter jim te čednosti na jezik položiti. Sam reven, je vendar rad pomagal revežem, kolikor je mogel. — Ob posebnih prilikah so ga radi klicali v sosedne fare, da je ondi imel slavnostno pridigo.

Predzadnje leto, ko je bil Sarto v Tombolu, — leta 1866 — je bruhnila na dan vojska med Avstrijo in Italijo, ki se je končala s tem, da je Avstrija morala odstopiti Lombardijo in Benečijo Napoleonu, ki jo je zopet odstopil Sardiniji. Kakor smo že povedali, sta te dve pokrajini prišli šele leta 1807 pod avstrijsko oblast. Benečija, prej republika, je tedaj zgubila svojo samostojnost in to je Benečane vedno peklo. Avstrijce so imeli za vsiljene tujce, katerih so se želeli čim prej znebiti. Zato je bilo

vse prebivalstvo veselo, ko so Avstrijci odšli in so zopet Italijani zavladali.

Po krvavi bitki pri Kustoci, v kateri so Avstrijci zmagali, so šle avstrijske čete proti Kastelfranku in se razlile po okolici. Za njimi so prišle italijanske čete; 58. polk je bil cela dva meseca v deželi. V Riezu, v rojstveni hiši papeževi in pri sosedih so imeli nastanjene vojake. Koliko sitnosti, nemira in razburjenja so užili prebivalci!

V Kastelfranku, kakor povsod po mestih in deželi, so s posebnim veseljem proslavljali konec avstrijske vlade. Tudi duhovščina se je z ljudstvom vred veselila. Ni čudno, če je tudi kaplan Sarto čutil s svojimi rojaki in se kot ital. narodnjak veselil zmage Italijanov.

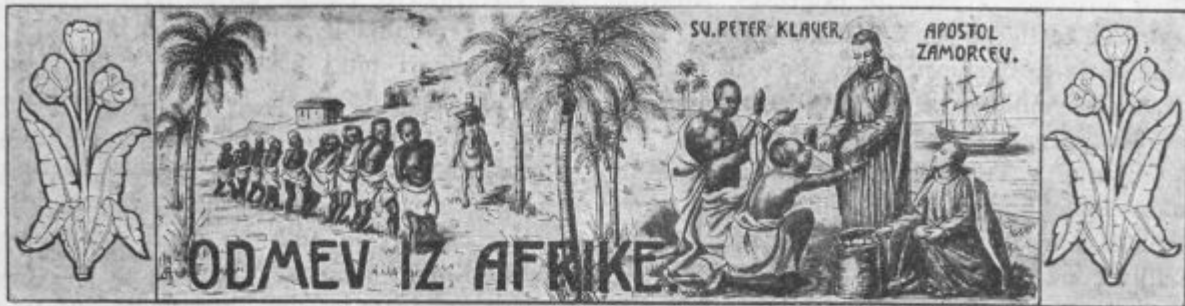
Kdo bi si bil takrat mislil, da bo pot od Kustoce peljala do Rima, da bodo Piemontezi, ko so enkrat izrinili Avstrijce, dobili slast tudi do papeževe države, in ruvali toliko časa, da bodo tudi papeža-vladarja odrinili in potisnili nazaj med štiri stene vatikanske palače? ...

Tako je preteklo prvih devet let Sartovega duhovskega delovanja. V Tombolu se še sedaj dobro spominajo svojega nekdanjega kaplana. Veliko veselje je po pravici obšlo ondotne prebivalce, ko so izvedeli, da je njih bivši dušni pastir postal papež; in na dan, ko so v Rimu Pija X. kronali, so v Tombolu obhajali prelepo slavnost v čast svojemu nekdanjemu kaplanu — papežu.

Učitelj - bogoljub.

V četrtek, dne 21. januarja tega leta je umrl v Kranju upokojeni učitelj Franc Breznik, star blizu 90 let. Bil je mož odločno katoliškega mišljenja, kakršnih dandanes med učitelji vedno bolj pomanjkuje. Rojen je bil dne 2. decembra 1814. pri Sv. Ani pri Mariboru na Štajerskem. Boril se je z revščino, ko je študiral v Ljubljani. Služil je nekaj časa za učitelja v Cerknici in v Dobu, skoro 30 let v Poljanah nad Loko, potem v Olševku in na Trsteniku in l. 1880. je šel po 44-letnem službovanju v pokoj v mesto Kranj. Dobil je od svojih predstojnikov več pohvalnih spričeval za vestno izpolnjevanje dolžnosti in vspehe v

šoli, prav posebno pohvalo pa zasluži za to, da je vedno in povsod deloval v slogi z duhovščino, ter mladini dajal z lepim krščanskim življenjem vsposobuden zgled. Obiskovanje hiše božje in čitanje pobožnih knjig mu je bilo za časa upokojenja najslajše razvedrilo. Zapisan je bil v mnogo bratovščin in natanko je opravljal predpisane molitve. Večkrat je v boleznih prejel sv. zakramente, in ko je videl, da se mu je približala zadnja ura, je še pobožno prejel sv. popotnico, potem pa mirno zatisnil oči za vselej. Naj počiva v miru iskreni bogoljub in pri Bogu naj uživa plačilo za svoje Cerkvi udano vzgojevanje naroda!

Gobovci na Madagaskarju.

Pri nas ne poznamo gobove bolezni. Samo iz evangelija jo poznamo, kjer slišimo, da je Jezus ozdravljaval gobovce. Po drugih krajih sveta so pa taki reveži še dandanes. Tak kraj je med drugimi veliki otok Madagaskar. Če pogledate na zemljevid, boste videli na vzhodni strani Afrike velik otok; to je Madagaskar. Madagaskar je skoro tako velik kakor Avstrija. Zadnji čas se gobova bolezen ondi grozno razširja. Ne daleč od glavnega mesta na tem otoku, Tananariwo, je naselbina za gobovce, ki šteje nad 150 bolnikov. To so vsega milovanja vredni reveži. Naselbini so dali ime Ambahiwurak. Gobovci morajo namreč živeti sami zase, ločeni od drugih, da se tudi drugi bolezni ne naležejo. Iskali so duhovnika za te uboge siromake, ki so duhovne tolažbe posebno potrebni. Služba dušnega pastirja pri gobovcih je seveda neznanstvo težavna. Velikanske težave ima z bolniki in je v vedni nevarnosti, da se utegne bolezen nalesti. K sreči pa se najdejo še vedno ljudje, ki se iz ljubezni do križanega Boga ne ustrašijo najhujših težav, da morejo druge tolažiti in jim njih žalostno stanje lajšati. Za duhovsko službo pri teh gobovcih na Madagaskarju se je oglasil prostovoljno poljski jezuit P. Janez Beyzym. Kako se godi njemu in njegovim čedi, popisuje v pismu do grofice M. T. Ledochowske, predstojnice družbe sv. Petra Klaverja. Podati vam hočemo to pismo, da boste videli, kaj se pravi na svetu trpeti...

Tananariwo 13. 7. 1900.

Častita gospa predstojnica!

Ker sem izvedel, da želite kaj več izvedeti o mojih gobovcih, hitim, da Vam sporočim nekaj iz življenja teh največjih izmed vseh siro-

makov. Kraj mojega delovanja se imenuje Ambahiwurak, oddaljen kaki dve uri od Tananariwa. Naselbina ima nesrečno izbran kraj; izpostavljeni smo hudim vetrovom in viharjem. Potem nam močno manjka vode; komaj jo je dosti za kuho in pijačo, in še ta je grda in kalna; kopati se gobovci nikoli ne morejo, dasi bi jim bilo to neizogibno potrebno. Torej ne dosti, da so že sami zase taki betežniki, imajo še vnanje okoliščine tako neugodne in nesrečne. Naša naselbina obstoji iz cerkvice, mojega stanovanja in štirih barak za gobovce. Vsa ta splotja so bila postavljena leta 1876 in se danes še komaj po koncu držé. Niso namreč iz kamna ali opeke ampak iz ilovice, in še ta je bila slabo pripravljena. Stene so razpokane in se krivé na vse strani. Oken nimajo barake nikakih; svetloba pride noter le skozi špranje pri vratih in na strehi. Streha je iz opeke, ki je na solncu žgana in le takrat vodo zadržuje, kadar ne dežuje. Kadar pa dežuje, lije notri kakor zunaj. Stropa in tlaka, to se razume, ni nikakega. Bolniki si napravijo v kakem kotu barake ogenj, pri katerem skuhamo svojo jed. Ker ni nobenega dimnika, je vse črno in umazano od dima in saj, in veter raznaša pepel na vse strani.

Hišna oprava mojih bolnikov obstoji iz ene plabte, ki leži na tleh. Kdor tudi tega nima, leži ob suhem vremenu v prahu in pepelu, v deževnem pa v blatu. Za obleko imajo en kos umazanega sukna. Hrana je tudi pičla in revna; toliko, da lakote ne umro. Naš misijon da vsakemu bolniku dva litra riža za en teden; več ne more dati, ker nima. Dobe ga navadno v pondeljek. — Če ga zjutraj in zvečer eno malo skledico pojedó, ga imajo samo do petka, v

četrtek zvečer je riž pri kraju. Od četrta do pondeljka torej je samo tisti, ki odkod drugod kaj dobi. Kdor od nikoder nič ne dobi, ima strog post.

Vlada je dala naši nasebini kos zemljišča, da bi ga bolniki obdelovali in si pridelali nekaj živeža; pa s tem jih je slabo preskrbela. Zemlja je slaba, ilovnata, ki jo je mogoče kopati samo, kadar je mokra. Par ur po dežji bi jo človek moral s sekuro sekati, da bi jo en kosec odlomil. Oni bolniki, ki se morejo še kolikor toliko na nogah držati in kaj z rokami prijeti, v deževnem času grebejo po tisti zemlji in sade krompir, manišok itd. Toda kar pridelajo, je mnogo premalo. Prvič je silno malo zemlje, drugič je nerodovitna, in tretjič še te ne morejo obdelati. Mej mojimi poldrugsto bolniki jih je komaj 30, ki bi mogli še kako lahko delo opravljati; drugi ne morejo nič delati, deloma iz slabosti, ali zaradi svojih grozних ran, ali pa ker nimajo rok ali nog. Tudi ti, ki še kaj delajo, ne morejo narediti niti desetinko tega, kar bi naredili, če bi bili zdravi. Kaj namreč more narediti ubog človek, ki nima nič prstov, čegar celo telo je z ranami obdano, ki se od lakote in slabosti komaj pokoncu drži? Takih, ki še lahko hodijo, tečejo ali poskočijo, imam komaj pet. — — —

Sedaj imamo zimo. Opoldne je gorko, ponoči se pa zelo shladi; celo slana se včasih napravi.

Razun tega imamo zelo oster veter. Tedaj prezebajo moji revčki in se tresejo od mraza, ker nimajo drugega, s čemer bi se pokrili, kakor eno rjuho, ki je skoro vedno mokra od krvi in gnoja. V deževju se jim ne godi nič bolje. Takrat je sicer gorko, pa samo če so na suhem. Če so pa mokri, jih pa ravno tako zebe, da se tresejo od mraza. Slabotni so tudi, kajti v vodi kuhani riž, ki še osoljen ni, da malo moči. Sedaj jih imam nekaj, katere skušam s silo rešiti smrti od lakote.

Prej so oni, ki so mogli hoditi, beračili ob potih; veliko niso dobili, nekaj pa le. Sedaj jim je vlada beračenje prepovedala, ker je nevarno, da drugih ne okužijo; puščajo namreč za seboj povsod sledi krvi in gnoja. In tako so sedaj še večji reveži. Ker imajo ranjene ali pokvečene roke, se ne morejo pošteno umiti, očediti; golazen jih žive razjeda. Drug drugemu ne morejo mnogo pomagati, ker jim manjka prstov. Njih edina pomoč sem jaz sam; jaz jim moram biti vse: kaplan, cerkvenik, zdravnik, usmiljeni brat. Pa manjka mi časa za vse in manjka mi pomočkov. Nimam ne zdravil ne platna za obvezovanje ran, ne vode, da bi jim kopel pripravil. Kaj morem potem storiti? Če dobim kedaj odkod kosec platna, obvežem ž njim rane vsaj tistim, ki imajo največje.

(Dalje prihodnjič).

Iz Rima, 4. marca 1904. — Prvo nedeljo v postu se je prebral in potrdil zadnji odlok kongregacije glede bl. Marka Križina (rodom Hrvata iz Križevca) in njegovih dveh tovarišev iz družbe Jezusove. Slovesno bodo prišteti blaženim koncem tega leta. Hkrati se je prebral odlok o dveh čudežih arskega župnika Vianneya. Pri tej priliki sem občudoval čilost sv. očeta Pija X.

Po njegovi zunanosti bi mu ne prisodil 68 let, če prav ima čisto sive — dà bele lase. — Delo sv. očeta je, da se bodo letos obhajali v Rimu veliki ljudski misijoni, ki jih že zdavnaj ni bilo. Obhajali se bodo trikrat, meseca marca, junija in v novembru. Za prve misijone je izšlo že natančneje navodilo. Pridige bodo od 6.—19. t. m. v 15 različnih cerkvah mesta. Kardinal-

vikarij vabi v svojem oglasilu posebno one, ki so do sedaj zanemarjali svoje verske dolžnosti, naj se udeležijo teh vaj in se spravijo s svojim Bogom. Sv. oče je dovolil za te dni bogate odpustke. Bravci „Bogoljuba“ storé gotovo dobro delo, če priporočijo Materi božji ta rimski misijon; da se uresničijo želje sv. očeta in postane Rim, središče katoliškega sveta, zgled katoliškega življenja. — Četrto nedeljo v postu bode posvečen v cerkvi sv. Janeza Berchmansa novi tridentinski škof dr. Celestin Endrici. Posvetil ga bo kardinal Merry del Val, državni tajnik sv. očeta. F. Ks. L.

Ljubezen do bližnjega je lepo pokazal katoliški nadškof Popiel v Varšavi. Prosil je namreč rusko vladę, ki ni prav nič naklonjena poljskim katoličanom, naj mu dovoli, da pošlje na bojišče več katoliških duhovnikov in poseben katoliški oddelek z usmiljenimi sestrami, ki bodo oskrbovali bolnike.

Rimska stolica je prejela od japonske vlade obvestilo, da bodo katoliški misijoni kakor doslej tako tudi v bodoče vživali popolno svobodo. Tudi na Koreji se položaj misijonarjev kljub vojski ni nič poslabšal. V Rimu pričakujejo v kratkem apostolskega vikarja iz Koreje msgr. Mutel, katerega je sv. oče pozval k sebi.

Papež Pij X. francoskim mladeničem. Kot odpor proti framasonskemu nasilju se je usta-

novila na francoskem „katoliška zveza francoske mladine“, ki prireja javne ljudske shode in na njih pobija protikršćanske namene sedanje vlade. Papež Pij X. je pisal načelniku priznalno pismo, v katerem hvali to požrtvovalnost francoske mladine. — Združuj se tudi ti slovenska mladina in brani sveto vero proti tistim, ki ti jo hočejo iztrgati iz srca!

Na Angleškem se je oženil pred tedni znani prvoboritelj katoličanov vojvoda Norfolški. Sveti oče je poslal novoporočencema svoj blagoslov in sliko z lastnoročnim podpisom. Tudi kralj Edvard mu je poslal lepo darilo. Za katoličane je bil dan poroke dan velikega veselja.

V severni Ameriki so imeli redovniki Pavlinci v Newjorku misijon za nekatoličane. Po tem misijouu je 64 drugovercev prestopilo v katoliško cerkev.

V Indiji razsaja že dalj časa grozna kuga. V sedmih dneh od 10—17 januarja je umrlo — to je uradno dognano — 21.302 oseb, za 4000 več kot en teden prej.

Smrt na prižnici. Iz Krakovega v Galiciji se poroča: V nedeljo 28. febr. je prišel na prižnico v cerkvi sv. Barbare 60letni redovnik oče Peter, hoteč govoriti „o smrti“. Komaj je pričel s pridigo, zadel ga je mrtvoud in zgrudil se je mrtev na prižnici.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Za nunskega kateheta v Škofji Loki je prišel g. kapelan Peter Jan c do sedaj v Starem trgu pri Poljanah. V Stari trg je prišel g. kapelan J. Hrovat iz Metlike. V Metliko p. Hugo Lengsfeld iz nemškega viteškega reda. Župnijo Dragatuš je dobil ondotni upravitelj gospod J. Novak. Začasna pokojnina je dovoljena

g. Gregorju Jakelj, župniku pri sv. Jakobu ob Savi. Ker je obolel g. župnik Soukup iz stare Oselice, in se nahaja v Leonišču, je poslalo kn. škofijstvo škofjeloškega g. kapelana J. Petriča ga nadomestovat za časa bolezni. — Obolel je gosp. župnik Volk od Svetega Lenarta. Nadomestujejo ga oo. kapucini iz Škofje Loke.

Duhovniške vesti iz tržaške škofije. Č. gospod Francišek Jurinčič je bil 1. marca ustoličen na župnijo Pag v Istri. Župnijski izpit so delali te dni v Trstu gg. Kazimir Mandič, Ivan Zalokar in Jožef Krančič.

Umrl je 18. febr. č. g. A. Jug, vikar v Sovodnjah na Goriškem. Rojen je bil v Solkanu. Naj v miru počiva!

Pastirski list za ljubljansko škofijo je izšel pretekli teden. Govori o petdesetletnici razglasenja Brezmadežnega spočetja.

Družba treznosti. Zadnji „Škofijski list“ je objavil pravila te prepotrebne družbe. Sedaj velja po posamnih župnijah jo vpeljati, oziroma: kjer je stara vpeljana, ponoviti in poživiti jo. Naj bi se to — kakor pravi „Škofijski list“ — zgodilo povsod, kjer je potreba. Potreba pa je, žalibog, skoro povsod.

Višji redovi se bodo letos delili v krški škofiji: dné 15., 17. in 19. julija v celovski stolnici vsakrat ob 7. zjutraj.

V Starem trgu pri Poljanah bodo začeli spomladi popravljati ondotno župno cerkev, ki je precej zanemarjena in nima niti križevega pota.

Naznanilo moškim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Pred praznikom Marijinega oznanenja bodo moške in mladeniči skupno molili presveto Rešnje Telo, na čast žalostne Matere božje v križanski cerkvi od 8. do 9. ure zvečer. Molila se boče 9. ura: Češčenje žalostne Matere božje Marije. Uljudno se prosi, da se v proslavo žalostne Matere Marije, moške in mladeniči, v obilnem številu udeležite te molitvene ure.

* * *

Iz Jablanice (župnija Šmartno pri Litiji). Trikrat je naša dekliška Marijina družba obhajala najslavesneje družbin praznik brez. Spočetja D. M.: Zjutraj s skupnim sv. obhajilom, a popoldne z mesečnim shodom. Ob takih prilikah uživajo naše duše najslajše veselje — kakoršnega nam pač celi svet dati ne more.

Zares lepo število nad 400 nas je zbranih deklet pod zastavo Marijino. V tem vencu Marijinih hčera od časa do časa dozori katera žlahtna cvetka, in smrt jo presadi iz solzne doline v nebeske vrtove.

Ljubezen nebeske Matere do svojih varvank se je pokazala tudi, ko je že tretja umrla ravno o osmini praznika Njenega brez. Spočetja. Alojzija Potisek prvo leto, drugo Frančiška Cekar in nazadnje Frančiška Renko iz Jablanških Lazov, vse v mladostnih letih od 17.—20. Zadnja, Frančiška je umrla ravno na svoj 19. rojstni dan. Zjutraj se je darovala za njo sv. maša, popoldne pa je mirno v Gospodu zaspala. Bolehala je 4 leta, od meseca sušca pa je bila njena bolezen podobna pravemu mučeništvu. Vsa v oteklinah in v bolečinah znotraj in zunaj ni imela ne ure olajšave ni počitka. Ni mogla ležati in ne sama se premakniti. Grozno je bilo to trpljenje! In v takih brezprimernih bolečinah ni bilo slišati iz njenih ust nobenega pritoževanja ni stoka. Toliko bolj prisrčno zaupno se je pa ozirala v podobo Marijino; stegovaje roki proti Nji je vzdihovala: o Jezus, o Marija pomagajta mi... pridita mi na pomoč! Pogostoma je pritiskala Marijino svetinjo na ustni in na srce. In ljuba nebeska Mati je uslišala njene vzdihne in klice. Ko je slednjič oko te uboge trpinke zastalo vrpto v Njeno podobo na steni, odhitela je duša njena, smemo upati, v objem in sladko naročje ljubljene Matere...

Pokojna Francika je zapustila prelep zgled vsem, zlasti pa dekletom Marijine družbe: V zdravju delavnega, samotnega, skritega življenja, molčečnosti, ubogljivosti in pokorščine do staršev, ljubezni do bratcev in sestic svojih. V boleznih pa občudovanja vredne, junaške potrpežljivosti in vdanosti v voljo božjo. — Teh njenih kreposti so spomnili tudi prečastiti gospod dekan Anton Žlogar, družbin prednik, v nagrobnem ganljivem in v srca segajočem nagovoru na Marijino družbo, opominjajoč tudi pričujoče družbenice k posne-manju in natančnem spolnovanju družbenih pravil. Ker tudi v cvetočih mladostnih letih se moramo pripravljati za srečno smrt — ko ne vemo ne dneva, ne ure...

Staritrg pri Ložu. V nedeljo 24. januarja, so nas zapustili prečastiti gosp. kaplan Jožef Šolar. Odšli so za župnega upravitelja na Lipoglav, dekanija Šmarje. Gosp. Jožef so bili zelo goreč duhovnik. S kolikim trudom so dokončali zapričeto delo č. g. Juvana, namreč ustanovitev Marijine družbe! Poleg tega so vpeljali molitev vednega češčenja presv. Rešnj. Telesa. Kako so bili splošno priljubljeni, pokazalo je ljudstvo, ki

se je tako v obilnem številu udeležilo sv. maše, katero so prečastiti gospod zadnjič darovali v naši cerkvi. Prostorna cerkev je bila do zadnjega kotička napolnjena. Marijina družba, katere število znaša nad 300 udov, je bila navzoča s svojo zastavo. Družba je pela pri sv. maši. Preden se je gospod odpeljal, pristopila je Marijina hčerka in se poslovila v imenu družbe. Nato se je gospod župni upravitelj še enkrat zahvalil v imenu družbe ter gosp. Jožefu želel obilno blagoslova v nje-dovem novem delovanju. Vi pa, prečastiti gospod Jožef, bodite uverjeni, da ostane Vaš spomin neizbrisljiv med nami! Za ves trud, ki ste ga imeli z nami, Vam bodi dobrotni Bog plačnik tu na zemlji in slednjič v svetih nebesih.

Marijine hčere.

Iz Moravč. Dne 30. januarja so mladeniči tukajšnje Marijine družbe položili k večnemu počitku hčer Marijine družbe, Ano Bizjan, sestro našega preč. gosp. dekana. Bila je zvesta hči Marijina, ter dajala zgled vsem tukajšnjim dekletom Marijine družbe. Kako goreče je gorela za Marijo, se je pokazalo na smrtni postelji, kjer je veselo rekla: „Tudi jaz sem Marijina hči“ in izrazila željo naj bi se tukajšnja Marijina družba udeležila njenega pogreba. Mučila jo je celo leto huda bolezen, a gledaje smrti v oči, se je ni bala, ampak mirno, vdana v voljo božjo je čakala, kdaj jo Bog pokliče v večne višave. Bila je zares zgled ponižnosti vsem njenim vrstnicam naše župnije, vedno priprosta in prijazna z vsakomur; upamo, da že uživa pri Bogu in svoji nebeški materi rajsko veselje!

Iz Sostra pod Ljubljano. Dne 6. februarja smo tukaj pokopali Ivano Habič. Komaj je bila stara 18 let, že je nebeški vrtnar k sebi poklical to nežno cvetko, da ga tamkaj večno uživa, ki ga je na zemlji tako ljubila. Ranjka Ivana je bila goreča častilka svetega Rešnjega Telesa. Ni je bilo nedelje in praznika, da bi ga ne bila prav goreče častila, pa tudi k obhajilni mizi je pristopila vsako nedeljo in praznik. Tudi med boleznijo, ki je bila le 17 dni, je dvakrat prejela sveto popotnico. Kako je bila ranjka Ivana spoštovana, to je pričal njen pogreb. Takega v Sostrem nismo kmalu videli. Njene sovrstnice so ji na grobu zapele dve lepe žalostinke. J. Č.

Iz Boštanja. Pri nas smo imeli pustni torek prav vesel dan. Imeli smo ob pol osmih sv. mašo

in po maši je bilo sv. Rešnje Telo izpostavljeno; molila se je 30. ura. Pri molitvi sta bila oba duhovna gospoda pričujoča, česar pri nas do sedaj nismo bili vajeni, v lep zgled vsem pričujočim. Bog jih blagoslovi!

Od sv. Jurija ob Taboru (Štajarsko). Že 4 leta imamo Marijino družbo za mladeniče in dekleta. Nebeški vrtnar Jezus Kristus je že petero cvetk presadil iz naše sredine v nebeški vrt, kjer se večna pomlad. 17 jih je presadil v žlahtni vrt sv. družine, v sv. zakon. Družbenic nas je 205, mladeničev 80. — V letu 1903. smo imele družbenice 5 krat nauk v cerkveni hiši. Skupno sveto obhajilo smo imele trikrat med sv. mašo; razen tega skoraj vse družbenice prejmljejo spravno sv. obhajilo prvi petek in prvo nedeljo v mesecu. Obhajali smo majnika sv. misijon, v katerem smo imeli vsak posebe, mladeniči in dekleta, skupno sv. obhajilo med sv. mašo in posebne nauke o dolžnostih deviškega stanu. Potem smo opravljali šestnedeljsko pobožnost sv. Alojzija, katere se je udeležilo mladeničev in deklet kakih 150. Imeli smo to leto tudi 4 veselice. Čebelico imamo 14 megecev. Mladeničev je 12, ki imajo vložnih 359 K. Deklet nas je 39 in imamo vložnih 1118 kron. Družba je ud Mohorjeve družbe, imamo več iztisov „Glasnik najsv. Src“, „Naš Dom“ in Tebe, dragi bratec „Bogoljub“, kateremu želimo za novo leto mnogo novih naročnikov!

Iz Mirne peči nam poročajo: Čeravno smo med hribi v tej neprijetni dolini, vendar nismo zadremali, da bi nič ne gibali. Molitveno uro pred Najsvetejšim imamo vsako nedeljo od 1—2 pop. Marijina družba je bila ustanovljena l. 1898. Vsako leto ima 8 slovesnih shodov. Č. g. župnik se mnogo trudijo z njo. Pet družabnic se je preselilo v večnost, ena je postala usmiljenka. — Velik dan veselja za župnijo v preteklem letu je bil 13. junij, ko smo imeli v svoji sredi presvetlega knezoškofa, ki so ta dan svoj god pri nas praznovali. Ob tej priliki so naša goreča dušna pastirja in vso našo župnijo pohvalili, da je v lepem redu.

Iz Novega mesta. Naša Marijanska kongregacija je v teku dveh let svojega obstanka mnogo napredovala v svojem delovanju. Število nje udov se je pomnožilo do 100, našemu mestu primeroma zelo veliko. Omislila si je za svoje družbeno svetišče lepo podobo brezmadežnega spočetja Marije Device in pa krasno družbeno bandero. Vsako

leto imamo večdnevne sv. duhovne vaje. V preteklem letu smo jih imele pred prvim glavnim praznikom naše kongregacije in sicer od 1.—5. dec. vsako jutro in vsak večer. Kongreganistinke smo se jih kljub slabemu vremenu udeleževale v obilnem številu. Na praznik brezmad. spočetja Marijinega je bilo med sv. mašo skupno sv. obhajilo, popoldne pa slovesen shod in slovesen sprejem nekaterih kandidatinj.

Tretji red pri Svetem Gregoriju prav na tihem jako vspešno deluje. Plesi, tudi ob metvi so docela prenehali. Prejemanje sv. zakramentov raste od leta do leta. Vsakdanje sv. maše se posebno ženstvo prav obilno udeležuje skoro skozi celo leto. Pred Najsvetejšim se znajo pravilno priklanjati tudi že otroci s šestimi leti; naučé se od svojih mater. Mnogo otrok prihaja redno vsak dan k sv. maši. Veliko jih je ne samo ženskih, tudi moški so, ki opravijo vsako nedeljo in praznik uro molitve. Udje tretjega reda so med seboj kakor kristjani apostolskih časov, bratje in sestre. Ginjaivo je videti, kako obiskujejo gospodinje iz najboljših in premožnih hiš svoje bolne sestre v revnih kočah. Mrtve soude hodijo kropit kakor svoje najbližje sorodnike in z gorečimi svečami ga spremijo k večnemu počitku, bodisi imeniten ali reven. Revažem se preskrbi iz bratovske zaloge prav spodoben pogreb. Ob sedmem dnevu se v cerkvi pred opravilom skupno moli zapovedani rožni venec za pokojnega. — Revažev, rekel bi, med nami ni. Če kdo nima, vse mu preskrbé dobri ljudje za živež. Duh tretjega reda veže že tudi v hišah, kjer ni nihče vpisan, in upanje je, da jih bo de zopet letos mnogo vzelo nase sladki jarem Gospodov.

Iz Kostanjevice na Krasu. Pred vsem nekoliko o nesreči, ki je zadela nas, oziroma našo cerkev sv. Martina pretečeno jesen. Kakor so takrat goriški časniki poročali, je vdarila koncu meseca novembra dvakrat strela v naš zvonik, pretrgala strelovod ter naredila veliko škode. Na zvonikovi strehi je strela naredila pet metrov dolgo in prav široko luknjo, pa tudi cerkev je na več krajih poškodovala, tako da se cení skupna škoda na 3000 kron, pač lepa svota denarja, zlasti še, če se ne vé, kjé ga vzeti, da se poravnajo poprave. Ker je bila na zvonikovi strehi tako velika luknja, zato je okrajno glavarstvo zaukazalo zapreti cerkev ter prepovedalo tudi zvonjenje, kajti opra-

vičeno se je bilo bati, da se ne pripeti še kaka hujša nesreča. — Lahko si vsak misli, kako je bilo takrat žalostno tukaj! Duhovnija je bila že prej nekaj mesecev brez dušnega pastirja, sedaj pa še cerkev zaprta, dokler se glavne reči ne popravijo ter se tako prepreči vsaka nadaljna nesreča. Z veliko marljivostjo so se občani poprijeli dela ter zazidali vsaj tisto grozno luknjo na zvonikovi strehi, da so smeli cerkev odpreti; par dni pozneje so pa z veliko slovesnostjo sprejeli svojega novega dušnega pastirja, brez katerega so bili skoro osem mesecev. Glavne reči so torej popravljene, a plačanega ni še nič, ker cerkev nima denarja na razpolago, občina pa tudi ne. Obrnili smo se na vlado ter prosili pomoči; a Bog zna, kedaj bomo kaj dobili, če bo sploh naša prošnja uslišana. Ako se med blagimi čitatelji Bogoljuba dobi kateri, ki bi si mogel in hotel v to kaj utrgati in žrtvovati za popravo naše cerkve (cerkev potrebuje še več drugih reči), bi vsak dar s hvaležnim srcem sprejeli. — O pobožnostih pa ne moremo še veliko pisati! Dosedaj nimamo pri nas družega, kot edino bratovščino rožnega venca. Ta je bila kanonično ustanovljena pred dobrimi trideset leti. Vpisani so v njej večinoma samo domači duhovnjani. Urejena pa je še dosti dobro: vsako prvo soboto v mesecu se pri Marijinem oltarju daruje sv. maša za žive in mrtve ude bratovščine, po sv. maši se moli rožni venec in litanije M. B.; rožni venec se moli tudi vsako prvo nedeljo v mesecu pri popoldanski službi božji. Kdor se vpiše v bratovščino, plača pri vstopu 1 krono in potem vsako leto 40 vin.; kdor pa hoče takoj v začetku 2 kroni plačati, je potem do smrti prost vseh prispevkov. Denar se porabi v prvi vrsti za okrašenje Marijinega altarja. In ker je zlasti ta altar, dasi je marmornat, vendar le primeroma v slabem stanu, zato bi želeli, da bi se jih veliko vpisalo v bratovščino, ne samo domači, ampak tudi tuji, to je tisti, ni nimajo v svojem domačem kraju te priložnosti. Kdor bi se hotel vpisati, naj se pismeno oglasi pri voditelju bratovščine (naslov: P. Zakrajšek, vikar v Kostanjevici na Krasu, Primorsko), in takoj bode dobil od njega vsprejemni list. Toliko za danes, prihodnjič pa kaj veselejšega, ako Bog da.

Iz Stopič. O naši skriti župniji je mnogo le pega povedati. Tako je češčenje Rešnjega Telesa in sv. Srca Jezusovega pri nas v najlepšem cvetu. Kaj

rado se udeležuje verno ljudstvo skupnih molitev pred sv. Rešnjem Telesom ob nedeljah in praznikih. Ne le ženski spol ampak tudi naši vrli možaki pogosto prejemajo sv. zakramente; pač hvale vredna navada! Polna življena je bratovščina sv. Uršule, ki je že dolgo vpeljana v naši župniji, vendar zlasti v zadnjih dveh letih vidno napreduje. Dobri časopisi so zelo razširjeni po naši župniji. Trditi smem, da v Stopiče slabi časopisi sploh ne dohajajo. Stopiška župnija je sicer revna, a cerkvico imamo pa vendar lepo; saj naši dobri župljani celo v daljni Ameriki, kamor jih potuje mnogo, ne pozabijo, da so otroci ljube stopiške Matere Božje, in marsikateri dolar je prišel že iz tujine v cerkveno denarnico. Gotovo hvale vredna je tudi edinost, ki vlada med cerkvijo in šolo; naravno je, da ta edinost jako blagodejno vpliva na vzgojo naše šolske mladine. Kdo pa vodi naše ljudstvo k lepemu, bogoljubnemu življenju? Pač nihče drugi, nego naša vrla dušna pastirja, ki se v požrtvovalni ljubezni trudita noč in dan za blagor njim izročениh ovčic. Da, srečno se sme zvati ljudstvo, ki ima tako blage voditelje! To srečo čutimo mi vsi ter želimo le, da Bog blagoslovi njih trudapolno delovanje. Le eno pogrešamo še v naši župniji. Marijne kongregacije še nimamo. Za sedaj nas tolaži le upanje, da nam prinese bodočnost, kar tako srčno želimo.

Z Mirne. — Spominek na grob Marijine hčere. Kakor drugod tako tudi pri nas smrtna kosa ne prizanaša. Dne 7. decembra pr. leta smo spremili k večnemu počitku Ano Gregorčič iz Mirne, hčer Marijino. Pokojnica je bila tudi pobožna in goreča častilka sv. Reš. Telesa; bila je v vsakem oziru vzgledna, tiha in potrpežljiva, zlasti se je to pokazalo za časa njene bolezni. Pogreb je bil veličasten, kakoršnega že kmalu ni videla Mirna. Udeležilo se je mnogo ljudij, posebno so jo lepo in ginljivo spremile njene tovaršice z gorečimi svečami in krasnimi venci, tudi so ji v cerkvi zapele poleg njene krste ginljivo žalostinko v slovo. Njena duša se že veselila v družbi devic pri Jezusu, katerega je iskala na zemlji. — Na veselo svidenje onkraj groba! —

Mladenič —j—

Na Zaplazu bo na praznik sv. Jožefa ob 10. dopoldne sv. maša in cerkveni govor za vse

tiste dobrotnike, ki so les darovali in les pa opeko speljali na Zaplaz. — Romarska cerkev na Zaplazu bo taka, kakor jo je v 4. številki „Bogoljub“ prinesel. Ko bo prenovljena, bo pravi kras naš Dolenjski. Ta božja pot je največja na Dolenjskem in mnogo obiskovana Romarji, pohitimo že v pomladnem času počastiti Marijo na ta prijazni griček!

V Višnji gori je nemila smrt dekliški Marijini družbi pobrala že v tem letu dve hčeri: Antonijo Vrhovec iz Sel in Alojzijo Erjavec iz Križke vasi. Iz dobe najlepših let ji je Bog poklical k sebi, da jima da plačilo za njuno čednostno življenje. Ranjki sta bili vsem v spodbuden izgled. Zato ju je pa spremljala k večnemu počitku razun poluštevilno zastopane Marijine družbe velika množica družih pogrebnikov. Za slovo so ranjkima zapeli cerkveni pevci in na grobu ginljivi žalostinki, pri čemur se je marsiktero oko solz porosilo. Kako radi bi se bili ranjki brezdomno udeležili duhovnih vaj, ktere je imela naša Marijina družba od 12.—15. februarja pod skušenim vodstvom g. p. Kunstelj-na iz D. J. Z veliko vnemo so se Marijine hčere sploh udeleževale omenjenih vaj, pazljivo sledile prepričevalnim besedam duhov. govornika, v spomin in srce si utisnile njegove nauke ter prav z otroško prisrčnostjo opravile skupno sv. obhajilo v spodbudo i mnogim drugim, ki so se tudi pridno udeleževali naše cerkvene pobožnosti. Iskreno hvaležna je Marijina družba za naklonjeno milost in kliče neutrudljivemu g. duh. voditelju: Bog povrni!

* * *

Za zidavo nove župne cerkve sv. Ane v Javorju je nameraval stavbeni odbor zbirati prostovoljne prispevke in prosil oblastnega dovoljenja. Prošnja se je odklonila z ozirom na slabe gospodarske razmere v litijskem okraju; del župnije spada namreč pod okraj Litija. Vsled tega pobiranje darov tudi v okrožju glavarstva ljubljanske okolice ne bo dovoljeno.

Zahvale in darovi drugi pot.

Prihodnja številka izide v četrtek, dne 24. marca.

Franja Czerny

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor **mašnih oblek, oltarnih prtov** itd.) od najprostejše izvršitve do najfinejše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 6-1

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Ob priliki petdesetletnice slavnostnega razglašenja verske resnice o Brezmadežnem spočetju Marijinem priporočamo:

Molitev k brezmadežni Materi

Božji (listič) 100 kosov K 1.—

Plattner, der Unbefleken

Ruhmeskranz. Eine Jubelgabe für das fünfzigste Jahr seit der Definition des Glaubenssatzes von der unbefleken Empfängnis Mariä. Prediktzyklus 2 K.

Seeböck, Maria Immaculata, das große Gnadenzeichen am Himmel des XIX. Jahrhunderts, vezano K 6.20.

Katoliška Tiskarna

priporoča raznovrstne

vizitnice

po nizki ceni.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke. Še ta post ga lahko dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Prav toliko veljajo **Male dnevnice** čast. Mater Božje. Kako vesele nedelje imajo družbeniki in družbenice, ki molijo in prepevajo te z odpustki obdarovane cerkvene molitve! Družbe, ki so jih vodili umrli gospod J. Benkovič, to še vedo.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usnju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Trzič.

Vsaka rodbina

naj bi v svoj prid rabila le

Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo

kot primes vsakdanji kavni pijači.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatem vezenju. — Izdeluje tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.